

Bekymringer i gledestimen.

Endelig . . . endelig!! I går skjedde det som hele familien har sett fram til, men som vi etter hvert som ukene gikk begynte å tvile på skulde skje: Nå er hun satt fast. Vi kan puste fritt igjen, vi kan snakke fritt etter at vi i årevis har måttet veie våre ord på gullvekt og bite i oss alle de svarene vi brente etter å gi. Familien er igjen seg selv, og det er slutt med anmassende propagandistisk misjonsvirksomhet i kjente og hatede klisjeer. For oss er freden og sommeren først nu blitt realiteter vi tør glede oss over. Trykket som har knuget oss i lange tider er vekkt, vi synger i vårt arbeid, vi er vennlige og kjærlige mot hverandre. Vi er glade.

Og denne gleden vår er ikke skadefryd, det er ikke tilfredsheten over at nu er gjengjeldelsens time omsider kommet og at «øye for øye, og tann for tann»-prinsippet skal anvendes. Nei og atter nei, vi er uten interesse i at vår plageånd selv blir plaget, og vi er uten tro på at straffen vil gagne henne og lære henne forskjell på sannhet og løgn. Når det gjelder henne er slikt bare dunkel metafysikk. Helt til hun ble hentet, doserte hun nazisme for oss. Hun benektet muligheten av at Quisling er en kjeltring, hun benektet at SS har drevet med tortur og hun lot oss forstå at det er vi som ikke er modne nok til å forstå nazismens storhet ennå. Men hun håpet at også vi vilde lære til slutt . . . Når England-Amerika og Sovjet tørnet sammen i nær framtid, da vilde NS. gjenoppstå og vise veien ut av kaos. Men vi måtte først erfare på legeme og sjel hva den plutokratisk-marxistisk-kommunistiske elendighet virkelig er.

Så rent ufattelig herlig det har vært å slippe alt dette sludderet i et helt døgn. Det føles som den største nåde at hun er innvartert på Bredtveit og ikke kan nå oss med sine forbannelser, hvor høyt hun enn skriker . . .

Men, men . . .

Ved aftensbordet i kveld var det en som sa at vi måtte være klar over at vår lykke ikke var evig. Hun var arrestert for 4 uker, og når tiden var omme, hva så? Kanskje kom hun tilbake og fortsatte sin huskorsvirksomhet der hun slapp i går? Bare litt mere innbitt og hatefullt.

Gleden var borte med ett. Ingen følte lenger trang til å synges, ingen smilte mere. Hver for oss så vi gjenkomsten for oss i tankene.

Ærede myndigheter! I mange familier er det i dag som det er hos oss. I årevis har all glede vært borte fordi et slikt NS.-individ har måttet bli tålt. For alle disse familiene vil det bety fortsatt martyrium hvis nazisten får komme tilbake. Alle vet vi at en virkelig nazist aldri blir menneske som andre.

Vi ber nu den myndighet som har med disse NS.-medlemmene å gjøre: Sørg for at de ikke får drepe gleden i sin uskyldige familie på nytt. Nekt nazistene oppholdstillatelse i den kommune hvor de nu har hjemstavn.

Hvordan detaljene bør bli ordnet, skal vi ikke komme inn på her, vi er ikke de rette til å stille konkrete forslag. Men hør og bønnhør oss. Lov oss at vi ikke skal lide mere enn vi har gjort på grunn av at familien vår har et svart får. Vi tror ikke på eksport til Bjørnøya, men vi håper at vårt utstrakte land har et eller annet «dertil egnet sted» å anvise quislingene som tvungent oppholdssted.

Svar oss. Gi oss smilet og gleden igjen.

Aftenposten jule
1945

117057

Dagbladet medio juli 1945

Stakkars Barrabas.

Chr. Vibe begynner sin artikkel om Olaf Kullmann i Dagbladet for 16. ds. med å nevne at han i religionstimmene i skoledagene ikke kunne begripe at folkeopinionen kunne kreve en opplagt forbryter fri, og overlate Jesus til tortur og forsmedelig død. Den opplagte forbryter som hr Vibe sikter til må være min miskjente venn Barrabas. Barrabas var nemlig ingen forbryter slik som de fleste i snart 2000 år har gått ut fra. Det står heller intet om dette i bibelen. Her står det at han var en opprører. — Og det er noe ganske annet. På den tid min venn Barrabas levde var hans land besatt av romerne — slik som vi i over 5 år har vært besatt av tyskerne. Der Herr Reichskommis-

sar für die besetzten Gebiete den gang var Herr Pontius Pilatus. Vennen Barrabas var en opprører og et høyt skattet medlem av datidens hjemmefront, hvorfor han også omgående var blitt arrestert. Formentlig hadde han likvidert noen av det romeske gestapo, kanskje hadde han også tatt seg av noen av datidens quislinger, eller endog klipt håret av noen jødejenter som hadde flydd med romerne. Det var således ikke det ringeste rart i at det undertrykte folk gjerne ville ha en sån kjempjøssing som Barrabas ut av datidens Grini, og det er bare beklagelig at en sån patriot i århundrer har fått et ettermæle som stor og stygg forbryter.

Phil. Aas.
O.r.sakfører.